

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ἐτσι θά φτάναιε στήν ἀθιένδα σ' ὥρα ποῦ οἱ ἔνοικοί της δέν θά εἶχαν κοιμηθῆ ἀκόμα. Καί θά μπορούσα νά τοῦς δῶ, χωρίς νά με ἀντιληφθῆ καιεῖς.

Ἐκτός... Ἐκτός ἂν μᾶς συνέβαινε κανένα τραγικό ἀπρόσπτο στό δρόμο...

Ὅσο γι' αὐτό, εἶχα τίς ἐλπίδες μου στό Θεό. Στό Θεό ποῦ τόσες φορές μ' ἐγγλότωσε ἀπό τόσες δύσκολες περιστάσεις...

Τό φραδύνο ἀκοτάδι εἶχεν ἀπλωθῆ γύρω στίς ἔρημες ἐξοχές καί στή δάση, ὅταν ξεκινήσαμε.

Προχωρούσαμε ὄλοι ἔφιπτοι, ἀλλά πολύ σιγά καί μέ μεγάλη προφύλαξι. Μόνον ὁ Βίλλης Γάρεϋ κι' ὁ γέρο Ρούθης εἶχαν ἀφήσει τ' ἄλογά τους στόν καταυλισμό καί προχωροῦσαν πεζοί, πηγαίνοντας μπροστά γιά νά θλέπουν τί γίνεται καί νά μᾶς εἰδοποιήσουν σέ περίπτωση κινδύνου.

Προχωρούσαμε πλάι σ' ἕνα ποτάμι, κάτω ἀπό τὰ γέρικα δέντρα...

Ὁ οὐρανός ἦταν καθαρός καί εἶχε φεγγάρι. Ἐτσι διακρίναμε τόν Γάρεϋ καί τόν Ρούθη ποῦ προηγούντο καί ἐξετάζαν τὸ ἔδαφος καί τίς γύρω κακοτιπές.

Πήγαινα ἐμπρός ἀπό τοῦς ἄνδρες μου, μέ τὸ τσιφκί ἔτοιμο στό χέρι. Ἡ καρδιά μου ἦταν σφιγμένη, χωρίς νά ξέρω κι' ἐγώ γιατί. Φοβόμουν, κυρίως, μήπως συνέθῃ κανένα κακό στήν ἀγασμένη μου, ἀπό τή στιγμή ποῦ ἀναχωρήσαμε καί τήν ἀφρα ἀπρόστατευτη.

Εἶγαμε προχωρήσει ἀρκετά, δέν, κοντά στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, κάτω ἀπό μερικά δέντρα, συναντήσαμε μιά ζύλινη καλύβα. Ἡ καλύβα αὐτή παρουσίαζε φρικτὸ θέαμα. Ἦταν τρομερά, ἀγρία, ἀπεριγραπτά λεηλατημένη. Τά πάντα μέσα σ' αὐτή εἶχαν μεταβληθῆ σέ συντριμμένα. Κι' αὐτές ἡ εἰκόνες τῶν ἀγίων θρισκότουσαν κάτω στό χῶμα, σπασμένες, κομματιασμένες.

Γύρισα κατάπληκτος καί κύτταξα ἕναν ἀπό τοῦς στρατιώτες μου.

—Αὐτός κούνησε τὸ κεφάλι του καί μοῦ ψιθύρισε:

—Ἀρχίσουν ἡ ἐκδιθήσεις τῶν ἀνταρτῶν, λοχαγέ.

—Τόσο γρήγορα!

—Ἐτσι φαίνεται, δυστυχῶς. Ἡ λύσσα τους ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δέν περιμένα παρά νά φύγομε γιά ν' ἀρχίσουν τὰ ἐγκληματικά τους ὄργανα.

Ἦμουν ἔξω φρενῶν.

Ἡ ἀγωνία μου γιά τήν τύχη τῆς Ἴζολίνας καί τοῦ πατέρα της μεγάλωσε.

Θεέ μου, τί θά εἶχε ἀπογίνει ἡ ἀγαπημένη μου, ἐκεῖ κάτω, ἀφοῦ στό μέρος αὐτό, τόσο κοντά στόν καταυλισμό μας, ἐτόλμισαν νά προβοῦν ἐσὶ λεηλασίας οἱ Μεξικανοὶ ἀντάρτες!

Μή υποβῶντας νά κρατηθῶ πλέον, τράβηξα ἐμπρός, ἀποφασισμένος νά φτάσω τὸ γρηγορότερο στήν ἀθιένδα τῆς Ἴζολίνας.

Μά λίγα θήματα πιο πέρα, νέο φρικτὸ θέαμα μᾶς κάρφωσε, παγωμένους ἀπό φρικτὴ, στίς θέσεις μας. Ἀπό ἕνα δέντρο ἦταν κρεμασμένη μιά νεαρή χωρική! Τὸ πῶμα της σάλευε ἑλαφρά, καθώς φυσούσε ὁ ἄνεμος καί φανάζε ἀπάσιαι, κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρίσιο φῶς...

Ὁ Γάρεϋ κι' ὁ γέρο Ρούθης εἶχαν σταθῆ καί μοιροῦριζαν ἀπειλές ἐναντίον τῶν ἀνταρτῶν.

Οἱ στρατιώτες μου εἶχαν ἐπίσης ἐκμανῆ ἀπὸ τήν ὄργη τους.

—Ἄ, τοῦς ἀγρέιους!... Ἄ, τοῦς ἀνάδρους!... οὐρλιάσε ὁ γέρο Ρούθης. Ἄκουε ἐκεῖ νά κρεμοῦν γυναίκες!...

Ἡ τελευταῖες λέξεις τοῦ γηραιοῦ κ-

νηγοῦ μοῦ θύμισαν καί πάλι τήν Ἴζολίνα. Γιατί θά τήν σεβότουσαν αὐτὴν οἱ ἀντάρτες; Ἀφοῦ τολμοῦσαν νά κρεμοῦν ἀδελφές χωρικές, ἀσφαλῶς θά δειγνότουσαν ἐξ ἴσου σκληρά καί ἀπάνθρωπα καί στήν κόρη τοῦ Ραμόν ντὲ Βάργας.

Μήπως δέν ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἀνταρτῶν ὁ Ραφαῆλ Ἰχούρρα, προσωπικός ἐγθρὸς τοῦ ντὲ Βάργας, ἱκανὸς γιά κάθε ἐγκλημα καί γιά κάθε ἀτιμία;

—Σέ τί τοῦς ἔφατιζεν, ἄραγε, ἡ φτωχὴ αὐτὴ κόρη; ἀναρωτήθηκε ὁ Γάρεϋ, κυττάζοντας τήν κρεμασμένη χωρική.

—Ἀσφαλῶς σέ τίποτε, σὺντροφε, ἀπάντησε μέ θυμὸ ὁ γέρο Ρούθης. Τὴν κρέμασαν, γιατί εἶπε κάποιον καλὸ λόγο γιά τοῦς Ἀμερικανούς, γιά νά τῆς κλέψουν τὰ φτωχικά της πράγματα ἴσως... Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ληστῶν, ποῦ δέν ἔχουν οὐτε ἱερά οὔτε δαία...

Ὁ Βίλλης Γάρεϋ ἔσφιξε τίς γροθιές του.

Ὅλοι μας λυσοῦσαμε ἀπὸ θυμὸ κι' ἀνυπομονοῦσαμε νά θρεθῶμε ἀντιμέτωποι μέ τοῦς ληστές, γιά νά τοῦς τιμωρήσομε σκληρά γιά τὰ κακούργημά τους.

Ἐκινήσαμε ἀμέσως, προχωρώντας προσεκτικά. Εἶχαμε καταλάβει πῶς ἐπὶ τὰ μέρη στὰ ὁποῖα θρισκόμαστε, ἦσαν γεμάτα ἀντάρτες.

Μισὸ μίλι πιο πέρα, ἐνῶ βαδίζαμε ἀργά-ἀργά, παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονοῖα ποῦ μᾶς κατεῖχε νά καλπάσομε ἐμπρός ὀλοταχῶς, ἐφρονιτὰ καί θρήνοι γυναικῶν ἔφτασαν στ' αὐτιά μας.

Πιοῦ ἀπὸ ἕνα σὺδεντρο ὕψωμα στό μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα χωριουδάκι.

Σταματήσαμε ἀμέσως τ' ἄλογά μας κι' ἀφουγκραστήκαμε. Ἡ κραυγὴς καί οἱ θρήνοι ἔρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Τί νά συνέβαινε ἄραγε;

Θρηνοῦσαν γυναίκες ἢ ἐπρόκειτο περὶ παιγίδος;

Περιμέναμε νά φανοῦ ὁ Γάρεϋ μέ τὸ γέρο Ρούθη καί νά μᾶς ποῦν τί συμβαίνει, ἀλλά οἱ δύο πρόσοκοί μας δέν φαίνότουσαν.

—Οἱ θρήνοι αὐτοὶ εἶνε γυναικεῖοι, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε ἕνας ἀπ' τοῦς στρατιώτες μου.

—Ναί, ναί, ἐπιβεβαιώσαν καί οἱ ἄλλοι. Φαίνεται πὼς ἐκεῖ πίοσ στό χωριὸ συμβαίνουν περίεργα πράγματα.

—Τί θέλετε νά πῆτε; ρώτησα.

—Ἐἶν ἀπλοῦστατο, λοχαγέ. Φαίνεται πὼς μῆταν στό χωριὸ ἀντάρτες καί θα σαναίζουν τίς γυναίκες!

—Τότε ἐμπρός! φώναξα.

Κι' ὄλοι μαζὺ ὠρμήσαμε πρὸς τὸ χωριὸ, καλπάζοντας ἀσυγκράτητα.

Στὴν κορυφὴ τοῦ δασώδους ὕψωματος μιά σκιά μᾶς ἔφραξε τὸ δρόμο. Ἦταν ὁ Βίλλης Γάρεϋ.

—Τί συμβαίνει, Γάρεϋ; τὸν ρώτησα.

—Ἀσχημα πράγματα, λοχαγέ μου, ἀπάντησε.

—Ἀπλάθῃ;

—Οἱ Μεξικανοὶ ἀντάρτες μῆταν στό χωριὸ καί τὰ ἔκαμαν θάλασσα!

—Κι' ὁ Ρούθης; Ποῦ εἶνε ὁ γέρο Ρούθης;

—Στὸ χωριὸ, λοχαγέ. Βρίσκεται μαζὺ μέ τίς δυστυχισμένες γυναίκες καί προσπαθεῖ νά τίς παρηγορήσῃ.

Ἐφρόναξα.

Δέν εἶχα πειὰ καμμιά ἀμφιβολία ἐπὶ τὰ ἴδια καί χειρότερα θά συνέθσαν, καί στήν ἀθιένδα τῆς Ἴζολίνας.

—Ευρῶς!... Ἐμπρός!... φώναξα στοῦς στρατιώτες μου.

Ἐκάλπαξα πρὸς τὸ χωριὸ καί ἡ καρδιά μου σφιγγότανε καί γινόταν ὄλο καί πιο θαρεῖα.

—Ἴζολίνα!... Ἀγαπημένη μου Ἴζολίνα!... ψιθύριζα. Ποῦ θρισκοῖαι αὐτὴ τῇ στιγμή; Τόλμισαν ἄραγε, οἱ ἄθλιοι, ν'

Ἐξηρέθισαν τοῦς πολεμιστὰς των κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν...

άγγιζου ενάνω σου;

Τό θέαμα πού αντίκρυσαμε όταν μπήκαμε στο χωριό, ήταν ανατριχιαστικό. Σέ μία μικρή πλατεία ήταν μαζεμένες ξε-έ-φτά γυναίκες και δυο-τρεις άντρες. Ή γυναίκες αυτές, ανάμε-σα στις οποίες έστεκε ό γέρο Ρούθης, προσπαθώντας να τις παρηγορήσει, ήταν άναμαλλιασμένες, κατασκοπισμένες και κα-τατασταιμένες. Έκλαιγαν και ξεφώνιζαν άπελπισμένα. Άλλες από αυτές ήταν έντελως γυμνές κι άλλες δέν φορούσαν παρά ένα μονάχα πουκάμισο!

Όπως φαινόταν καθαρά, οι άντάρτες τις είχαν σέρει κάτω, τις είχαν κλωστοπατήσει, τις είχαν καταπληγώσει!...

Μά τό πιο τρομερό άπ' όλα, τό πιο ανατριχιαστικό, ήταν τό θέαμα τού προσώπου των. Στο μέτωπο των δυστυχισμένων αυ-τών γυναικών ύπρηγε μία τρομερή μαύρη πληγή, άπ' την ό-ποία έτρεχε άφθονο αίμα.

Στην άρχή δέν άντελήφθην καλά-καλά τί συμβαίνει.

Μ' έπλησίασε όμως άμέσως ό γέρο Ρούθης και μου έιπε, με φωνή πουθράσε από άσυγκράτητο θυμό.

—Είπατε, λοχαγέ μου! Τά κτήνη δέν άρκέσθουν να δειρουν-νής δυστυχες αυτές γυναίκες, αλλά έκαιμαν και κάτι χειρότερο, κάτι τό θηριώδες. Τις έστιγμάτισαν!

—Τις έστιγμάτισαν!

—Μάλιστα, λοχαγέ. Τις έστιγμάτισαν με πυρακτωμένο σίδερο,

για να τις τιμωρήσουν για τή φιλία πουδείξαν στους Άμερικανούς. Άπετύπωσαν στά μέτωπά τους τά άρχικα γράμματα: «U. S.» (Ήνωμένες Πολιτείες)!

—Είνε φρικώδες... φρικώδες! έτραύλισα.

Μιά μεσόκοπη χωρική με πλη-οίσασε τότε και μου έδειξε τό πρόσωπό της.

—Κυτάγχε, καπετάνιο!

Θέέ μου! Οι λησται τις είχαν κόψει και τά δυο αυτιά!

Τά ίδια είχαν κόψει και στούς άνδρες. Τους είχαν στυγματίσει και άκρωτηριάσει φρικωδώς. Τους είχαν κόψει δηλαδή τό δε-ξί τους γέρι, ως τόν καρπό!...

Τό αίμα έτρεχε άφθονο άπ' τις άνοιχτές πληγές των.

Ξεφώνητά άπελπισίασ και άρη-νοι έγένιμαν τόν άέρα...

Τι μπορούσαμε να κάμουμε τούς δυστυχισμένους αυτούς; Τους δέσαμε προγεύρας τις πλη-γές τους, τούς θάλαμε σ' ένα ά-μάξι ποδχε άπομεινει στο χωριό άπ' τό στρατό μας και τούς πή-ραμε μαζί μας.

Άμέσως κατόπιν ξεκινήσαμε καλπάζοντας προς τό χωριό, που θρισκόταν πλάι στόν πρώτο μας καταυλισμό.

Όπως μάθαμε άπ' τούς δύ-στοιχους αυτούς χωρικούς, οι Με-ξικανοί άντάρτες είχαν έξεγειοσει εναντίον μας και διάφορες φυλές Ήνδων. Είχαν πληρώσει τούς άρ-χηγούς των, οι όποιοί μίλησαν εναντίον μας στούς πολεμιστάς των και τούς εξηρέθισαν κατά τών Άμερικανών.

Όταν φτάσαμε στο γνώριμό μας χωριό, στο όποιο είχαμε ζήσει δλόκληρους μήνες, νέο σπαρακτικό θέαμα πρόβαλε στά μάτια μας.

Οι Μεξικανοί άντάρτες είχαν κόψει κι εκεί τά ίδια και χει-ρότερα. Ληλασίες, αγριότητες, άκρωτηριασμούς!

Γόοι και κοπετοί έγένιμαν τόν άέρα...

Άσφα, διέκρινα μία νέα καλοντυμένη, γεμάτη αίματα, υι-στέρελλη άπ' τό φόβο της. Τό πρόσωπό της υού φάνηκε γνω-στό. Άλλά ποιά ήταν άραγε; Πώς να την άναγνωρίσω στην κατάσταση πού θρισκόταν;

Όσοτόο την πλησίασα, με σφιγμένη καρδιά, και την κύτταξα περίεργα.

Ή νέα πνιγόταν άπ' τούς λυγμούς.

—Δέν με γνωρίζετε, σениόρ; μου έιπε, σέ λίγο, με φωνή τρε-μάμενη.

—Και ναι και όχι, καλή μου κόρη. Άλλά πές μου, πές μου, ποιά είσαι;

—Είμαι ή Κογγίτα, σениόρ, ή κόρη τού Άλκάδη.

Ή Κογγίτα!...

Θέέ μου, μεγάλε Θεέ, έτόλμησαν λοιπόν να την άκρωτηριά-σουν και αυτή!...

Ή, τά θηρία, ά, τούς άχρείους!...

Έπρεπε να τούς θρούμε, να τούς τιμωρήσουμε σκληρά.

Ή άτυχη κόρη έκλαιγε άπελπισμένα. Θά ήθελα κι έγώ να κλάψω, να κλάψω πολύ. Μά τά μάτια μου ήταν στεγνά. Μο-

νάχα τό στήθος μου φούσκωνε και τρικύμιζε από όργη και λύσσα...

Σκέφτηκα τή στιγμή αυτή τόν ύπολοχαγό Ουίτλυ. Ή, άν ή-ταν κοντά μου ό δυστυχής! Η καρδιά του θά σπαραζόταν άν έβλεπε τήν άγαπημένη του στην οικτήρ κατάσταση πού θρισκό-τανε.

Μπρός στο ανατριχιαστικό αυτό θέαμα, οι στρατιώτες μου είχαν έξαγριασθή. Πρώτη φορά τούς έβλεπα τόσο έρεθισμένους. Είχαν τραβήξει τά σπασιά τους και μου ζήτησαν έπιμότως να τούς οδηγήσω εναντίον των κοιούργων.

Τούς σύστησα να ήσυχάζουν, για να έξακρίβώσουμε πρώτα πώς είχαν συμβη τά γεγονότα. Έπρεπε να έξετάσω μερικώς χωρικούς, άν και άυπομοιούσα να τρέξω στην άθείαδα τής λατρευτής μου Ήζολινας.

Έκάλεσα λοιπόν ένα γνωστό μου χωρικό, τόν Πέτρο, και τού είπα να μάς διηγήθι τί συνέβη ακριβώς.

—Μόλις εφύγατε, άρχισε να διηγήται ό Πέτρος, οι άντάρτες ώρμησαν στο χωριό, φωνάζοντας: —Ζήτησ ό άρχηγός μας Σαν-τανάς! Ζήτησ τό Μεξικό! Θάνατος στούς Γιόαγκηδες! Στην άρ-χή έσπασαν τις ταβέρνες κι άρχισαν να πίνουον ύποπο μεθυσαν. Κατόπιν ξεχούθησαν στούς δρόμους κι έπεδούθησαν στην λεηλα-σία. Μαζί τους ένώθησαν και πολλοί άλλητες κι άλλα κακο-ποιά στοιχεία, άκόμα και γυναίκες μεθυσμένες και λυσοσασμέ-νες από τή δίψη τής έκδική-σεως. Τό ίδιο συνέβη-σ' άλλα τό-χωριά. Σ' ένα χωριό, πιο μα-κριά από δώ, μάλιστα, άντελή-φθη τό κακό πού γινότανε ένα καθυστερημένο άπόσπασμα τού άναγορωδούς Άμερικανικού στρατού και θέλησε να βοηθή-σει τούς χωρικούς. Οι Άμερικαν-οί σοσιατάτες πιάστηκαν με τούς άντάρτες. Μά οι τελευ-τάτοι θάλανε φωτιά στά σπιτία και στις καλύβες κι έτσι μπό-ρεσαν να ξεφύγουον, μέσα στο-κακό τής πυρκαϊάς και τής συμπλοκής. Τό τί έγινε τις στιγ-μές αυτές δέν περιγράφεται. Ή φωτιά έμαίνετο, ή σπιθες έτύ-φλωναν, ή σφαίρες έθανάτωναν.

Έτσι οι Άμερικανοί στρατιώτες άναγκάστηκαν να άποσυρθούν.

Έδώ, στο δικό μας χωριό, έγινε τό μεγαλύτερο κακό. Οι άντάρ-τες, άσοφ κατάκλειμαν τά μονα-ξιά άρχισαν να φωνάζουον:

—Θάνατος στούς Άγιαγκεία-δες! Θάνατος στούς προδότες τού Μεξικού! Σκότωσά!... Σκό-τωσά!... Άμέσως τότε έσπασαν τις πόρτες των σπιτιών, υπήκαν μέσα, άρπασαν τις νέες πού εί-γαν φιλικές σχέσεις με τούς Ά-μερικανούς αξιωματικούς και τις σύσασε στην πλατεία. Τις τρα-βούσαν από τά μαλλιά, τούς έ-σχιζαν τά ρούχα, τις θρίζαινε, τις έγλυράζαν πρόσχυα και γυδαία.

Τό θέαμα ήταν τρομερό. Φτύνανε τις άτυγες κοπέλλες στο πρόσω-πο, τούς πετούσαν λάσπη και πεπονόφυλλους!... Άσφα, μέσα στο κακό και στη γλαχιά αυτή, για φωνή άκούσθηκε: —Νά τις στυγματίσουμε, για να τις γνω-ρίζουμε εύκολα, όσπου να πεθά-νουον, ότι έπρόδωσαν τήν πατρι-

δα τους!»

Ή γνώμη αυτή επρόκάλεσε φρενιτά άνθυουσιασμό. Ουρλια-γτά άγρια άκούσθηκαν: —Νά τις στυγματίσουμε!... Νά τις στυγματίσουμε!... Περισσότερο κι από τούς άνδρες ούρλιαζαν ή γυναίκες. Άσφα, μία άντροφονάρα άντήχησε πού δυνάθη άπ' τις άλλες: —Ο γύφτος! Πού ειπε ό γύφτος; Ο γύφτος τού χωριού παρουσιάστηκε τότε. —Φερε γρήγορα τό σίδερο να τις μαρκάσουμε! τόν πρόσταξαν. Άλλοι πάλιν φώναζαν: —Νά τούς κόψουμε τ' αυτιά! Έκάλισαν τότε πλην τού γύφτου και τόν χασάση τού χωριού, για να κάμη τόν άκρωτηριασμό των δυστυχισμένων γυναικών. Ο χασάσης παρουσιάστηκε πρόθυμος κι αυτός, με τό μαχαίρι στό γέρι. Ή δυστυχες νέες θρηύουσαν γοερά, μά κανένας δέν τις λυπότανε... Όλοι φωνάζανε άγρια και ζήτησαν την τιμωρία τους. Μά όπως σάς είπα, πιο πολύ ούρλιαζαν ή γυναίκες μεθυσμένες κι αυτές, ξεμαλλιασμένες, σασοτές μαινάδες!... Άν δέν ήταν μάλιστα οι άνδρες, ή ίδιες ή γυναίκες θά κατακομμάτιασαν τις κακότυχες νέες, τις όποίες μεούσαν για τήν ώμορφιά τους και τήν καλή κοινική τουρ-θέα!...

Ή φωτιά έμαίνετο, ή σπιθες έτύφλωναν, ή σφαίρες έθανάτωναν!....